

Bibó István ballagási beszéde

Elhangzott 1993. május 15-én

Kedves szülők, rokonok, barátok, kedves vendégeink!

Iskolánk nevében, tanáraink, munkatársaink és diákjaink nevében nagy örömmel és szeretettel köszöntök mindenkit, aki eljött, hogy mai ünnepünkön velünk együtt örüljön és hálát adjon.

Kedves negyedikesek! Miért ünnep számunkra ez a mai nap?

Első évzárónkon arról beszéltem: aki ősszel fát ültet, akármennyit álmodozik virágról és gyümölcsről, nyári árnyékról és fészket rakó madarokról, tavasszal csak azt nézi: kihajtott-e a fa, él-e. Innen folytatva a képet: ha él a fa, a gazda és házanépe örül, hálát ad, őrzi az álmokat, aggódik és fohászkodik esőért, és gondozza a fát, ahogy tudja. S a harmadik vagy negyedik évben májusban megjelenik a fán pár fehér virág s aztán három szem cseresznye.

Ezt a három szemet nem hasonlíthatjuk a későbbi évek várt és remélt bő terméseihez. A bő termés áldás, az első három szem cseresznye: ünnep.

Számomra ez az ünnep tegnap este kezdődött, amikor megláttalak benneteket a házunk előtt; folytatódott, amikor ott ültetek nálunk egymás hegyén-hátán. Énekeltetek, zenéltetek, csak az a kár, hogy hamar elmentetek. (De beláttam, hogy saját ballagásotokról mégsem késhettek el.)

1990 szeptemberében ti is - mint mi, tanárok - várakozással, reménységgel és bizalommal jöttetek ide. Bízotok egy iskolában, mely 38 éven át nem létezett. Nem volt senki, akit meg lehetett volna kérdezni, hogy milyen ez az iskola; annál többet hallhattatok arról, milyen volt. S hogy ennek a helyzetnek az ígéreték és reménységek mellett mennyi csapdája és buktatója van, saját magatok tapasztaltátok meg velünk, tanáraitokkal együtt. Köszönjük, hogy vállaltátok ezt a kockázatot. Bocsássátok meg mellékfogásainkat, ha valamit nem úgy tettünk, ahogy kellett volna.

Milyen is ez az iskola? Én is szeretném tudni. Ez az egyik ok, amiért azt kérem: gyertek vissza a közel jövőben is, járjatok vissza a távoli jövőben is, s amikor a történeti távlatot már elégségesnek érzitek (például egy nappal az érettségi után), mondjátok el, milyen volt ide járni, mi volt jó és mi volt rossz, mit lehetne jobban és mit kellene másképp csinálni. Felelős kritikátok könnyítené és javítaná mind a mi munkánkat, mind az utádatok jövő diákok életét; ha pedig elmondjátok a jót is, ez erőforrás lesz számunkra a fáradságban és biztatás a letörtségek idején. (Talán nem kell mondanom, hogy nem dicséretre vágyunk, hanem visszajelzésre.)

S ezzel függ össze a másik ok, amiért azt kérem, járjatok vissza hozzánk: nagyon fontos számunkra tudni, mi van veletek, hogyan alakul sorsotok. Nemcsak és nem elsősorban későbbi teljesítményeitek akarjuk regisztrálni, hanem azt szeretnénk tudni, hogyan sikerül megállnotok jóban és rosszban. Mert az, ami minden élethelyzetben egyformán fontos, ami arra képesít, hogy mindig észrevegyétek a jót, a legkisebbnek is örülve, és sose törjete le a bajban, hanem álljatok meg a terhek alatt: ez a Krisztusban vetett hit. Nem tudom, hogy a három év alatt túl sokat vagy túl keveset beszéltünk-e veletek erről; az iskola indulása óta nem is titkolt szándékunk volt, hogy a tudás mellé ezt az alapot is útravalóul adhassuk nektek. Csakhát ezt nem mi adjuk. A legtöbb, amit remélek, az, hogy nem voltunk akadályai annak, hogy megkapjátok és elfogadjátok.

Isten áldjon meg mindnyájatokat.